

WRĘCZYCA WIELKA

OBLUBIENIEC

Nr 20/2021 16.05.2021

Tygodnik Parafii Świętego Józefa Oblubieńca Najświętszej Maryi Panny

Drodzy Parafianie! Bracia i Siostry w Chrystusie! Święty Kościele we Wręczycy!

„Bóg króluje nad narodami,
Bóg zasiada na swym świętym tronie.” (Ps 47, 9)

Pragnienie rychłego pójścia do nieba wyróżnia i jednoczy nas, uczniów Jezusa. Miliardy ludzi, wyznawców różnych religii, wierzy w zmartwychwstanie po śmierci, ale nie znają Kochającego Ojca, który na nas czeka i czyni nas dziedzicami nieba. ks. Robert Grohs, Proboszcz

PAPIEŻ FRANCISZEK NA TWITTERZE:

„Chrześcijanin nie idzie za swoimi zachciankami, ale za wezwaniem miłości, za głosem Jezusa.” (7.05) „Pragnę podziękować z całego serca wszystkim szczodrobliwym, którzy swoimi ofiarami, małymi i dużymi, czynią wszystko, aby wielu braci i siostr potrzebujących, mogło otrzymać szczepionkę przeciwko COVID-19. Niech Pan Wam błogosławi!” (8.05) „Miłość, którą daje nam Jezus, jest tą samą miłością, którą miłuje Go Ojciec: miłością czystą, bezwarunkową, bezinteresowną. Dając ją nam, Jezus traktuje nas jak przyjaciół, sprawiając, że poznajemy Ojca i włącza nas w swoją misję dla życia świata.” (9.05) „Podobnie jak byśmy chcieli, aby inni nam czynili i my im czynimy (por. Mt 7, 12). Czy pragniemy być słuchani? Słuchajmy. Czy potrzebujemy zachęty? Zachęcajmy. Czy chcemy, aby ktoś zatroszczył się o nas? Zatroszczmy się o tego, kto nie ma nikogo.” (10.05) „Modlitwa nie jest rzeczą łatwą. Za każdym razem, kiedy chcemy ją podjąć, przychodzi nam na myśl wiele innych czynności, które wydają się pilniejsze. Prawie zawsze, po odłożeniu modlitwy, uświadamiamy sobie, że te rzeczy wcale nie były istotne. Tak zwodzi nas Nieprzyjaciel.” (12.05) „Uroczystość Wniebowstąpienia kieruje nasze spojrzenie ku górze, ponad rzeczy ziemskie. Równocześnie, przypomina o misji, którą Pan powierzył nam tutaj na ziemi. Niech Duch Święty prowadzi nas w dobrej walce, którą musimy podjąć.” (13.05) „Jeśli rodziny nie są w centrum terażniejszości, nie będzie przyszłości; ale jeśli poprawi się sytuacja w rodzinach, to poprawi się też gdzie indziej.” (14.05) „Rodzina rodzi się z harmonijnego połączenia różnic między mężczyzną i kobietą, którzy zdolni są otworzyć się na życie i innych ludzi. Módlmy się razem za rodziny, aby zachowując jedność mogły przetrwać te trudne czasy i by wyciągały rękę do potrzebujących.” (15.05)

OGŁOSZENIA DUSZPASTERSKIE

1. Dziś, w uroczystość Wniebowstąpienia Pańskiego, prosimy Ojca, abyśmy pełni świętej radości składali Mu dziękczynienie, a po śmierci poszli do Niego.
2. Wszystkim rodzinom przeżywającym dziś uroczystość Pierwszej Komunii Świętej życzymy, aby wytrwały w służbie Jezusowi, a ich serca napełniały się radością i pokojem, które są świadectwem jedności z Panem.
3. Tradycyjnie, w ramach corocznych modlitw o urodzaje odbędą się w tym tygodniu modlitwy przy krzyżach.

W poniedziałek:

przy ul. Śląskiej o 17:00;

przy ul. Długiej po pierwszej Mszy św. około 17:45;

przy ul. 3-Maja po drugiej Mszy św. o 18:15;

przy ul. Częstochowskiej o 18:45.

We wtorek:

przy ul. Mickiewicza – po wieczornej Mszy św. około 18:45;

przy ul. Sienkiewicza o 19:15.

4. Nabożeństwa majowe odbywają się codziennie pół godziny przed ostatnią Mszą św., a w soboty przed Mszą św. Maryjną, czyli o 8:30. Zapraszamy.
5. W sobotę, 22. dnia miesiąca zapraszamy na Mszę św. o 18:00 i różaniec św. ze św. Janem Pawłem II. Intencje można zgłaszać do księdza lub na kartkach do skrzynki prośb i podziękowań przy ołtarzu św. Jana Pawła II. Po różańcu, od 20:00 odbędzie się jak co roku w Wigilię Zesłania Ducha Świętego adoracja Najświętszego Sakramentu, modlitwa uwielbienia i wstawiennicza.
6. Za tydzień w niedzielę będziemy przeżywać drugi co do ważności dzień roku, uroczystość Zesłania Ducha Świętego. Warto przeżyć ten dzień jako odnowienie swojego bierzmowania.
7. Polecamy najnowszą „Niedzielę”, a w niej artykuł o Pierwszej Komunii św. oraz tekst o niewidomej matce niewidomych, matce Elżbiecie Róży Czackiej.
8. W Oblubieńcu znajdziemy List Apostolski Papieża Franciszka, w którym ustanawia w Kościele posługę Katechety. Zachęcam do przeczytania go zwłaszcza tym, którzy kochają Jezusa.
9. Nadal prosimy o pomoc w spłaceniu zobowiązań finansowych za prace remontowe na plebanii, które były prowadzone od listopada do marca. Brakuje jeszcze niecałe 20000 zł.
10. Dziękujemy za ofiary na bieżące potrzeby kościoła i parafii. Na te cele Bronisław Szyda, Stanisława i Bronisław Tokarzowie, Piotr Trzepizur, Cecylia Moll oraz Krystyna i Stefan Pietrzakowie przekazali łącznie 750 zł. Natomiast tylko w ostatnim tygodniu zostały zapłacone faktury na łączną sumę 3870 zł.
11. Na budowę w Częstochowie „Kuchni św. Józefa” z jadalnią dla ubogich w minionym tygodniu wróciły dwie „koperty miłosierdzia” zawierające 100 zł.
12. Kilka dni temu odeszła od nas do Domu Ojca śp. Grażyna Hania Pawłowska z ul. Szkolnej, l. 61. Wieczny odpoczynek racz jej dać, Panie.

List Apostolski w formie Motu Proprio Papieża Franciszka *Antiquum ministerium* w którym ustanawia posługę Katechety

1. Posługa katechety w Kościele jest bardzo starożytna. Teolodzy są zgodni, że o pierwszych katechetach jest mowa już na kartach Nowego Testamentu. Służba nauczania znajduje swoją pierwotną formę w „nauczycielach”, o których wspomina Apostoł, pisząc do wspólnoty w Koryncie: „I tak ustanowił Bóg w Kościele naprzód apostołów, po wtóre proroków,

po trzecie nauczycieli, a następnie tych, co mają moc czynienia cudów, potem tych, którzy uzdrawiają, którzy wspierają pomocą, którzy rządzą, którzy przemawiają rozmaitymi językami. Czy wszyscy są apostołami? Czy wszyscy prorokują? Czy wszyscy są nauczycielami? Czy wszyscy mają moc czynienia cudów? Czy wszyscy posiadają łaskę uzdrawiania? Czy wszyscy mówią językami? Czy wszyscy potrafią je tłumaczyć? Lecz wy starajcie się o większe dary, a ja wam wskażę drogę jeszcze doskonalszą” (1 Kor 12, 28-31).

Podobnie Łukasz rozpoczyna swoją Ewangelię zaświadczając: „Postanowiłem więc i ja zbadać dokładnie wszystko od pierwszych chwil i opisać ci po kolei, dostojny Teofilu, abyś się mógł przekonać o całkowitej pewności nauk, których ci udzielono” (Łk 1, 3-4). Ewangelista wydaje się dobrze wiedzieć, że poprzez swoje pisma proponuje specyficzną formę nauczania, skutecznie dodającą sił i wytrwałości tym, którzy już otrzymali chrzest. Apostoł Paweł powraca na nowo do tego argumentu, kiedy poleca Galatom: „Ten, kto pobiera naukę, niech używa ze wszystkich swoich dóbr temu, kto go naucza” (Ga 6, 6). Jak można zauważyć, tekst dodaje pewien podstawowy szczegół: komunie życia jako charakterystykę owocności otrzymanej, prawdziwej katechezy.

2. Już od swoich początków wspólnota chrześcijańska doświadczała rozpowszechnionej formy posługi, która konkretyzowała się w służbie mężczyzn i kobiet, którzy to, posłuszni działaniu Ducha Świętego, poświęcili swoje życie dla budowania Kościoła. Charyzmaty, których Duch nigdy nie przestał udzielać ochrzczonej, przybierały w niektórych momentach widzialną i namacalną formę, ukierunkowaną na służbę wspólnocie chrześcijańskiej w jej wielorakich przejawach, tak iż została ona uznana jako diakonia nieodzowna dla wspólnoty. Apostoł Paweł autorytatywnie wyjaśnia to, gdy oświadcza: „Różne są dary łaski, lecz ten sam Duch; różne też są rodzaje posługiwania, ale jeden Pan; różne są wreszcie działania, lecz ten sam Bóg, sprawca wszystkiego we wszystkich. Wszystkim zaś objawia się Duch dla [wspólnego] dobra. Jednemu dany jest przez Ducha dar mądrości słowa, drugiemu umiejętność poznawania według tego samego Ducha, innemu jeszcze dar wiary w tymże Duchu, innemu łaska uzdrawiania przez tego samego Ducha, innemu dar

czynienia cudów, innemu prorocstwo, innemu rozpoznawanie duchów, innemu dar języków i wreszcie innemu łaska tłumaczenia języków. Wszystko zaś sprawia jeden i ten sam Duch, udzielając każdemu tak, jak chce" (1 Kor 12, 4-11).

Wewnątrz wielkiej tradycji charyzmatycznej Nowego Testamentu jest zatem możliwe rozpoznanie rzeczywistej obecności ochrzczonych, którzy sprawowali posługę przekazywania nauczania apostołów oraz ewangelistów w formie bardziej naturalnej, ciągłej oraz powiązanej z różnymi okolicznościami życia (por. Sob. Wat. II, Konst. dogm. *Dei Verbum*, 8). Kościół zechciał uznać tę służbę, jako konkretny wyraz osobistego charyzmatu, który w niemałym stopniu ułatwił spełnianie jego misji ewangelizacyjnej. Spojrzenie na życie pierwszych wspólnot chrześcijańskich, które zaangażowały się w głoszenie i rozwój Ewangelii, również dziś ponagla Kościół do rozeznania, jakie mogą być nowe wyrazy trwania w wierności Słowu Pana, by umożliwić dotarcie Jego Ewangelii do każdego stworzenia.

3. Cała historia ewangelizacji ostatnich dwóch tysięcy lat pokazuje w sposób ewidentny, jak bardzo była skuteczna misja katechetów. Biskupi, prezbiterzy oraz diakoni, razem z wieloma mężczyznami i kobietami konsekrowanymi, poświęcili swoje życie dla nauczania katechetycznego, aby wiara była prawdziwym wsparciem dla osobistej egzystencji każdej istoty ludzkiej. Inni jeszcze zgromadzili wokół siebie kolejnych braci i siostry, którzy dzieląc ten sam charyzmat, założyli Zgromadzenia zakonne dla całkowitej służby na rzecz katechezy.

Nie można zapomnieć niezliczonej liczby świeckich, którzy wzięli bezpośredni udział w krzewieniu Ewangelii poprzez nauczanie katechetyczne. Mężczyźni i kobiety, autentyczni świadkowie świętości, ożywieni wielką wiarą, w niektórych przypadkach byli również założycielami Kościołów, składając nawet ofiarę ze swojego życia. Również w naszych czasach, wielu zdolnych i wytrwałych katechetów stoi na czele wspólnot w różnych regionach i wypełnia niezastąpioną misję przekazywania i pogłębiania wiary. Długi orszak katechetów błogosławionych, świętych i męczenników nazaczył misję Kościoła, z którą warto zapoznać się, ponieważ stanowi obfite źródło nie tylko dla katechezy, ale dla całej historii duchowości chrześcijańskiej.

4. Począwszy od Soboru Ekumenicznego Watykańskiego II, Kościół odczuł z odnowioną świadomością wagę zaangażowania świeckich w dzieło ewangelizacyjne. Ojcowie soborowi potwierdzili wiele razy, jak bardzo jest konieczne, dla „plantatio Ecclesiae” i dla rozwoju wspólnoty chrześcijańskiej, bezpośrednio zaangażowanie wiernych świeckich w różne formy działalności, w których może wyrazić się ich charyzmat. „Również godny pochwały jest ów zastęp tak bardzo zasłużony w dziele misyjnym, mianowicie zastęp katechistów, mężczyzn jak i niewiast, którzy pełni apostołskiego ducha, są dzięki swej wybitnej pracy szczególną i wręcz nieodzowną pomocą przy rozszerzaniu wiary i Kościoła. W naszych czasach, kiedy odczuwa się brak kapłanów do głoszenia Ewangelii tak licznym wiernym i do wykonywania posługi duszpasterskiej, urząd katechistów posiada szczególne znaczenie” (por. Sobór Watykański II, Dekret *Ad gentes*, 17).

Wraz z bogatym nauczaniem soborowym, koniecznie trzeba odnieść się do stałego zainteresowania Papieży, Synodu Biskupów, Konferencji Biskupów oraz

indywidualnych Pasterzy, którzy w ciągu tych dziesięcioleci w znaczącej mierze przyczynili się do odnowy katechezy. Katechizm Kościoła Katolickiego, Adhortacja Apostolska *Catechesi tradendae*, Ogólna Instrukcja Katechetyczna, Dyrektorium Ogólne o Katechizacji, niedawne Dyrektorium o Katechizacji, wraz z wieloma Katechizmami narodowymi, regionalnymi i diecezjalnymi, są wyrazem centralnego znaczenia dzieła katechetycznego, które stawia na pierwszym planie nauczanie oraz formację stałą wiernych.

5. Niczego nie odbierając misji właściwej Biskupowi, będącemu pierwszym katechetą swojej diecezji wraz z prezbiterium, które dzieli z nim tę samą troskę duszpasterską, jak i odpowiedzialności przypadającej rodzicom, a dotyczącej formacji chrześcijańskiej ich dzieci (por. Kodeks Prawa Kanonicznego, kanon 774 §2), konieczne jest uznanie obecności świeckich, którzy na mocy sakramentu chrztu czują się wezwani do współpracy w służbie katechetycznej (por. Kodeks Prawa Kanonicznego, kanon 225). Ta obecność staje się jeszcze pilniejsza w naszych czasach z powodu odnowionej świadomości ewangelizacji w świecie współczesnym (por. Adhortacja apostolska. *Evangelii gaudium*, 163-168) oraz dlatego, że współczesna kultura globalizacyjna ma znaczny wpływ (por. Encyklika *Fratelli tutti*, 100 i 138) i domaga się przez to autentycznego spotkania z młodymi pokoleniami, nie zapominając o potrzebie posiadania odpowiedniej metodologii i kreatywnych narzędzi, które umożliwiłyby głoszenie Ewangelii odpowiednio do transformacji misyjnej, jaką powziął Kościół. Wierność przeszłości i odpowiedzialność za teraźniejszość są nieodzownymi warunkami, aby Kościół mógł spełniać swoją misję w świecie.

Budzenie osobistego entuzjazmu każdego ochrzczonego i ożywianie świadomości bycia powołanym do wypełnienia własnej misji we wspólnocie domaga się wsłuchiwania w głos Ducha, który nie pozostawia nas bez swojej płodnej obecności (por. Kodeks Prawa Kanonicznego kan. 774 §1). Duch wzywa również dziś mężczyzn i kobiety, aby wyruszyli w drogę, wychodząc na spotkanie wielu, którzy oczekują na poznanie piękna, dobra oraz prawdy wiary chrześcijańskiej. Zadaniem Pasterzy jest wspieranie tej wędrówki i wzbogacanie życia wspólnoty chrześcijańskiej poprzez uznanie posług świeckich, zdolnych przyczynić się do przemiany społeczności dzięki „przenikaniu wartości chrześcijańskich do świata społecznego, politycznego i ekonomicznego” (*Evangelii gaudium*, 102).

6. Apostolat laikatu posiada bezdyskusyjny walor świecki. Wymaga on, by „szukać Królestwa Bożego zajmując się sprawami świeckimi i kierując nimi po myśli Bożej” (por. Sobór Watykański II, Konstytucja dogmatyczna *Lumen Gentium*, 31). Życie codzienne świeckich jest utkane z relacji i więzi rodzinnych oraz społecznych, które pozwalają zweryfikować, jak bardzo „powołani są do tego, aby czynić obecnym i aktywnym Kościół w takich miejscach i w takich okolicznościach, gdzie jedynie przy ich pomocy stać się on może solą ziemi” (*Lumen Gentium*, 33). Dobrze jest pamiętać, że oprócz tego apostolatu, „ludzie świeccy mogą być także powoływani w różny sposób do bardziej bezpośredniej współpracy z apostołatem hierarchii, na wzór owych mężów i niewiast, co pomagali Pawłowi w głoszeniu Ewangelii, wielce się trudząc w Panu” (*Lumen Gentium*, 33).

Tak szczególna funkcja, jak ta pełniona przez katechetę, ukonkretnia się pośród

innych posług obecnych we wspólnocie chrześcijańskiej. Katecheta jest bowiem powołany przede wszystkim po to, by wyrazić swoje kompetencje w posłudze duszpasterskiej przekazywania wiary, która rozwija się na różnych swych etapach: od pierwszego głoszenia, które wprowadza w kerygmat, przez nauczanie, które czyni świadomymi nowego życia w Chrystusie i przygotowuje w szczególności do sakramentów inicjacji chrześcijańskiej, aż po formację stałą, która pozwala każdemu ochrzczoneму być zawsze gotowym „do obrony wobec każdego, kto domaga się od was uzasadnienia tej nadziei” (1 P 3, 15). Katecheta jest zarazem świadkiem wiary, mistrzem i mistagogiem, towarzyszem i pedagogiem, który naucza w imieniu Kościoła. To tożsamość, która tylko poprzez modlitwę, studium oraz bezpośredni udział w życiu wspólnoty może rozwinąć się w odpowiedni sposób i z odpowiedzialnością (por. Papieska Rada ds. Krzewienia Nowej Ewangelizacji, Dyrektorium o katechezie, 113).

7. Z dalekowzrocznością św. Paweł VI opublikował List apostolski *Ministeria quaedam* z zamiarem nie tylko dostosowania do zmieniającego się momentu historycznego posługi lektora oraz akolity (zob. List apostolski *Spiritus Domini*), ale również by zachęcić Konferencje Biskupów, aby stały się one promotorami innych posług, wśród których znajduje się posługa katechety: „Nic nie stoi na przeszkodzie, aby oprócz powszechnych urzędów Kościoła łacińskiego Konferencje biskupie prosiły Stolicę Apostolską o utworzenie innych, których ustanowienie we własnym regionie uważałyby ze szczególnych względów za konieczne lub bardzo pożyteczne. Do tych należą np. funkcje ostiariusza, egzorcysty i katechety”. To samo ponaglące zaproszenie powróciło w Adhortacji apostolskiej *Evangelii nuntiandi*, kiedy to, prosząc o umiejętne odczytanie aktualnych potrzeb wspólnoty chrześcijańskiej, pozostającej w wiernej kontynuacji ze swoimi początkami, zachęcał do znalezienia nowych form posługiwania dla odnowionego duszpasterstwa: „Posługi tego rodzaju z pozoru wydają się czymś nowym, ale w rzeczywistości zgadzają się z dawnymi doświadczeniami Kościoła na przestrzeni jego długich dziejów – posługi takie, jak np. katechistów, [...] są jak najbardziej korzystne w zakładaniu Kościoła, ożywianiu go i powiększaniu, a także mogą sprawić, że będzie on bardziej promieniował wokoło i dotrze do tych, którzy stoją z daleka” (Św. Paweł VI, Adhortacja apostolska *Evangelii nuntiandi*, 73).

Nie można negować zatem, że „wzrosła świadomość tożsamości oraz misji świeckiego w Kościele. Dysponujemy licznym laikatem, choć niewystarczającym, z zakorzenionym poczuciem wspólnotowym i wielką wiernością zaangażowaniu w miłość, katechezę, celebrowanie wiary” (*Evangelii gaudium*, 102). Wynika stąd, że otrzymanie posługi świeckiej, takiej jak katecheta, wyciska mocniejszy akcent na zaangażowaniu misyjnym, charakterystycznym dla każdego ochrzczonego, które musi realizować się jednakowoż w pełnej formie świeckiej, bez wpadania w jakikolwiek wyraz klerykalizacji.

8. Posługa katechety posiada dużą wartość powołaniową, która domaga się należytego rozeznania przez Biskupa i podkreślenia przez ryt ustanowienia. Posługa ta jest bowiem stałą służbą na rzecz Kościoła lokalnego, według potrzeb duszpasterskich rozeznaczonych przez Ordynariusza miejsca, ale wykonywaną na

sposób świecki, zgodnie z samą naturą tejsze posługi. Dobrze jest, aby do ustanowionej posługi katechety byli powoływani mężczyźni i kobiety o głębokiej wierze i dojrzałości ludzkiej, by brali czynny udział w życiu wspólnoty chrześcijańskiej, byli zdolni do przyjmowania innych, do szczodrości i życia w komunii braterskiej, by otrzymywali należną formację biblijną, teologiczną, duszpasterską i pedagogiczną, aby byli uważnymi głosicielami prawdy wiary oraz by mieli już wcześniejsze doświadczenie katechezy (por. Sobór Watykański II, Dekret *Christus Dominus*, 14; Kodeks Prawa Kanonicznego kan. 231 §1). Wymaga się, aby były to osoby wiernie współpracujące z prezbiterami oraz diakonami, dyspozycyjne do wykonywania posługi tam, gdzie jest to konieczne, i inspirowane przez prawdziwy zapal apostołski.

Dlatego też, po rozważeniu każdego aspektu, na mocy autorytetu apostołskiego

ustanawiam posługę świecką katechety

Kongregacja ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów opublikuje w najbliższym czasie ryt ustanowienia posługi świeckiego katechety.

9. Zapraszam, zatem, Konferencje Biskupów do urzeczywistnienia posługi katechety, ustalając konieczną ścieżkę formacyjną oraz kryteria normatywne wymagane do otrzymania tejsze posługi, a także znajdując odpowiednie formy służby, jaką podejmą osoby powołane do jej pełnienia zgodnie z tym, co zostało wyrażone w niniejszym Liście apostołskim.

10. Synody Kościołów Wschodnich oraz Zgromadzenia Hierarchów będą mogły przyjąć to, co zostało tu ustanowione dla odpowiednich Kościołów *sui iuris*, na podstawie własnego prawa partykularnego.

11. Niech Pasterze nie przestają przyjmować zachęty Ojców Soborowych, którzy przypominali: „Wiedzą mianowicie pasterze, iż nie po to ustanowieni zostali przez Chrystusa, aby całe zbawcze posłannictwo Kościoła w stosunku do świata wziąć na siebie samych, lecz że ich zaszczytnym zadaniem jest tak sprawować opiekę pasterską nad wiernymi i tak uznawać ich posługi oraz charyzmaty, żeby wszyscy oni pracowali zgodnie, każdy na swój sposób, dla wspólnego dzieła” (*Lumen Gentium*, 30). Rozesnanie darów, których Duch Święty nigdy nie skąpi swojemu Kościołowi, niech będzie dla nich należnym wsparciem tak, aby urzeczywistnić posługę katechety dla wzrostu powierzonej im wspólnoty.

Zarządzam, aby to, co zostało postanowione w niniejszym Liście apostołskim w formie „*Motu Proprio*”, było przestrzegane w całości, bez względu na jakiegokolwiek argumenty przeciwne, nawet gdyby były godne szczególnej wzmianki, oraz aby zostało ogłoszone poprzez opublikowanie w *L'Osservatore Romano*, wchodząc w życie tego samego dnia a następnie, aby zostało opublikowane w oficjalnym okresie *Acta Apostolicae Sedis*.

Rzym, u św. Jana na Lateranie, dnia 10 maja 2021 roku, we wspomnienie Świętego Jana z Avili, kapłana i doktora Kościoła, w dziewiątym roku mojego pontyfikatu.

Franciscus

św. Siostra Faustyna o niebie, czyśćcu i piekle

Fragmenty jej „Dzienniczka”

O mój Boże, jak mi żal ludzi, którzy nie wierzą w życie wieczne, jak się modłę za nich, aby ich promień miłosierdzia ogarnął i przytulił

ich Bóg do łona ojcowskiego. (Dz 780-781)

Ujrzałam Anioła Bożego, który mi kazał pójść za sobą. W jednej chwili znalazłam się w miejscu mglistym, napełnionym ogniem, a nim całe mnóstwo dusz cierpiących [czyśćciec]. Te dusze modlą się bardzo gorąco, ale bez skutku dla siebie, my tylko możemy im przyjść z pomocą. Mój Anioł Stróż nie odstępował mnie ani na chwilę. I zapytałam się tych dusz, jakie ich jest największe cierpienie? I odpowiedziały mi jednoznacznie, że największym dla nich cierpieniem, to jest tęsknota za Bogiem. Widziałam Matkę Bożą odwiedzającą dusze w czyśćcu. Dusze nazywają Maryję Gwiazdą Morza. Ona im przynosi ochłodę. Chciałam więcej z nimi porozmawiać, ale mój Anioł Stróż dał mi znak do wyjścia. Wyszliśmy za drzwi tego więzienia cierpiącego. Usłyszałam głos wewnętrzny, który powiedział: Miłosierdzie Moje nie chce tego, ale sprawiedliwość każe. Od tej chwili ściśle obcuję z duszami cierpiącymi. (Dz 20)

W pewnym dniu ujrzałam dwie drogi: jedna szeroka, wysypana piaskiem i kwiatami, pełna radości i muzyki i różnych przyjemności. Ludzie idąc tą drogą tańcząc i bawiąc się dochodzili do końca, nie spostrzegają się, że już koniec. A na końcu tej drogi była straszna przepaść, czyli otchłań piekielna. Dusze te na oślep wpadały w tę przepaść, jak sły, tak i wpadały. A była ich wielka liczba, że nie można było ich zliczyć. I widziałam drugą drogę, a raczej ścieżkę, bo była wąska i zasłana cierniami i kamieniami, a ludzie, którzy nią szli ze łzami w oczach i różne bóleści były ich udziałem. Jedni padali na te kamienie, ale zaraz powstawali i szli dalej. A w końcu drogi był wspaniały ogród przepiękny wszelkim rodzajem szczęścia i wchodziły tam te wszystkie dusze. Zaraz w pierwszym momencie zapominały o swych cierpieniach. (Dz 153)

O, niech Bóg zachowa każdą duszę od tego odkładania spowiedzi na ostatnią godzinę. Poznałam wielką moc słów kapłana, jaka spływa na dusze chorego. Kiedy się zapytałam Ojca duchownego, czy jestem gotowa stanąć przed Bogiem i czy mogę być spokojna, otrzymałam odpowiedź: możesz być zupełnie spokojna, nie tylko teraz, ale po każdej spowiedzi tygodniowej. Łaska Boża, jaka towarzyszy tym słowom kapłańskim, jest wielka. Dusza odczuwa moc i odwagę do walki. (Dz 321)

O godzino straszna, w której widzieć trzeba wszystkie czyny swoje w całej nagości i [nędzy]; nie ginie z nich ani jeden, wiernie towarzyszyć nam będą na sąd Boży. Nie mam wyrazów, ani porównań na wypowiedzenie rzeczy tak strasznych, a chociaż zdaje się, że dusza ta nie jest potępiona, to jednak męki jej [w czyśćcu] nie różnią się niczym od mąk piekielnych, tylko jest ta różnica, [że] się kiedyś skończą. (Dz 426)

Dziś byłam w przepaściach piekła, wprowadzona przez Anioła. Jest to miejsce wielkiej kaźni, jakież jest obszar jego strasznie wielki. Rodzaje mąk, które widziałam: pierwszą męką, która stanowi piekło, jest utrata Boga; drugie - ustawiczny wyrzut sumienia; trzecie - nigdy się już ten los nie zmieni; czwarta męka - jest ogień, który będzie przenikał duszę, ale nie zniszczy jej, jest to straszna męka, jest to ogień czysto duchowy, zapalony gniewem Bożym; piąta męka - jest ustawiczna ciemność, straszny zapach duszący, a chociaż jest ciemność; widzą się wzajemnie szatani i potępione dusze, i widzą wszystko zło innych i swoje; szósta męka jest ustawiczne, towarzystwo szatana; siódma męka - jest straszna rozpacz, nienawiść Boga, złorzeczenia, przekleństwa, bluźnierstwa. Są to męki, które wszyscy potępieni cierpią razem, ale to jest nie koniec mąk, są męki dla dusz poszczególne, które są męki zmysłów, każda dusza czym grzeszyła, tym jest dręczona w straszny, i nie do opisania sposób. Są straszne lochy, otchłanie kaźni, gdzie jedna męka odróżnia się od drugiej; umarłabym na ten widok tych strasznych mąk, gdyby mnie nie utrzymywała wszechmoc Boża. Niech grzesznik wie, jakim zmysłem grzeszy, takim dręczony będzie przez wieczność całą; piszę o tym z rozkazu Bożego, aby żadna dusza nie wymawiała się, że nie ma piekła, albo tym, że nikt tam nie był i nie wie jako tam jest.

Ja, Siostra Faustyna, z rozkazu Bożego byłam w przepaściach piekła na to, aby mówić duszom i świadczyć, że piekło jest. O tym teraz mówić nie mogę, mam rozkaz od Boga, abym to zostawiła na piśmie. Szatani mieli do mnie wielką nienawiść, ale z rozkazu Bożego, musieli mi być posłuszni. To com napisała, jest słabym cieniem rzeczy, które widziałam. Jedno zauważyłam, że tam jest najwięcej dusz, które nie dowierzały, że jest piekło. Kiedy przysłam do siebie, nie mogłam ochłonąć z przerażenia, jak strasznie tam cierpią dusze, toteż jeszcze się goręcej modłę o nawrócenie grzeszników, ustawicznie wzywam miłosierdzia Bożego dla nich. O mój Jezu, wolę do końca świata konać w największych katuszach, aniżeli bym miała Cię obrazić najmniejszym grzechem. (Dz 741)

27/XI.[1936]. Dziś w duchu byłam w niebie i oglądałam te niepojęte piękności i szczęście, jakie nas czeka po śmierci. Widziałam, jak wszystkie stworzenia oddają cześć i chwałę nieustannie Bogu; widziałam, jak wielkie jest szczęście w Bogu, które się rozlewa na wszystkie stworzenia, uszczęśliwiając je i wraca do źródła wszelka chwała i cześć z uszczęśliwienia, i wchodzi w głąbie Boże, kontemplują życie wewnętrzne Boga, Ojca, Syna i Ducha Św., którego nigdy ani pojmą, ani zgłębią. (Dz 777)

W pewnej chwili kiedy się przejęłam wiecznością i jej tajemnicami, zaczęły mnie męczyć różne niepewności. W tym rzekł do mnie Jezus: dziecię Moje, nie lękaj się domu Ojca swego. Próżne dociekania zostaw mędrcom tego świata. Ja cię zawsze chce wiedzieć małym dzieckiem. Pytaj z prostotą o wszystko spowiednika, a Ja ci odpowiem przez usta jego. (Dz 290)

6.V.[37] **Wniebowstąpienie Pańskie**

Dziś od samego rana dusza moja jest dotknięta przez Boga. Po Komunii św. chwilę obcowałam z Ojcem Niebieskim. Dusza moja została pociągnięta w sam żar miłości, zrozumiałam, że żadne dzieła zewnętrzne nie mogą iść w porównanie z miłością czystą Boga... Widziałam radość Słowa Wcielonego i zostałam pogrążona w

Troistości Bożej. Kiedy przyszedłem do siebie, tęsknota zalała mi duszę, tęsknięcie z połączeniem się z Bogiem. Miłość ogarniała mnie tak wielka ku Ojcu Niebieskiemu, że ten dzień cały nazywam nieprzerwaną ekstazą miłości. Cały wszechświat wydał mi się jakoby małą kropelką wobec Boga. Nie masz szczęścia większego nad to, że mi Bóg daje poznać wewnętrznie, że jest Mu miłe każde uderzenie serca mojego i kiedy mi okazuje, że mnie szczególnie miłuje. To wewnętrzne przeświadczenie, w którym mi Bóg utwierdza o swej miłości ku mnie i o tym jak Mu jest miła dusza moja, wprowadza w duszę moją głębię pokoju. W dniu tym nie mogłam przyjąć żadnego pokarmu, czułam się nasycona miłością. (Dz 1121)

Kiedy podczas adoracji odmawiałam Święty Boże, kilkakrotnie, wtem ogarnęła mnie żywsza obecność Boża i zostałam w duchu porwana przed Majestat Boży. I ujrzałam jak oddają chwałę Bogu Aniołowie i Święci Pańscy. Tak wielka jest ta chwała Boża, że nie chcę się kusić opisywać, bo nie podołam, a przez to aby dusze nie myślały, że to już wszystko com napisała; - Święty Pawle, rozumiem cię teraz, żeś nie chciał opisywać nieba, aleś tylko powiedział, że - ani oko nie widziało, ani ucho nie słyszało, ani w serce człowieka nie wstąpiło, co Bóg nagotował tym co Go miłują, - Tak jest, a wszystko, jak od Boga wyszło, tak też i do Niego wraca, i oddaje Mu doskonałą chwałę. A teraz, gdy spojrzałam na moje uwielbienie Boga - o, jak ono nędzne! A, jaką jest kroplą w porównaniu do tej doskonałej niebieskiej chwały. O, jak dobry jesteś Boże, że przyjmujesz i moje uwielbienie i zwracasz łaskawie ku mnie Swoje Oblicze i dajesz poznać; że miła Ci jest modlitwa nasza.(Dz 1604)

INTENCJE MSZALNE

Niedziela 16.05 – Uroczystość Wniebowstąpienia Pańskiego

7:30 Za parafian

8:45 † Eugeniusza (16 r.), Danutę, Lucynę, Tomasza i Mieczysława Kowalików, Helenę, Romana i Stanisława Kęsych

10:00 Pierwsza Komunia św. dzieci z klasy III B

12:00 Pierwsza Komunia św. dzieci z klasy III A

16:30 **Nabożeństwo majowe**

17:00 † Józefa (10 r.) i Reginę Tokarzów oraz zmarłych z rodziny Gosławskich i Tokarzów

Poniedziałek 17.05

17:00 † Piotra Szymakowskiego od rodziny Mrowców

18:00 † Józefa (24 r.), Stanisławę i Ignacego od żony i synowej z rodziną

Wtorek 18.05

17:00 O Boże błogosławieństwo i owoce pracy dla parafian z ul. Sienkiewicza

18:00 † Jana i Martę (20 r.) Sosnowskich, Zofię i Czesława Gruszków, Bolesława i Czesławę Skwarów, Edmunda Janika, Zbigniewa Matulkę

Środa 19.05

17:00 O Boże błogosławieństwo i owoce pracy dla parafian z ul. Mickiewicza

18:00 **Nowenna do św. Józefa i Msza św.**

1.) W intencjach znajdujących się w skrzynce modlitewnej

2.) O oddalenie epidemii koronawirusa oraz za zarażonych, ich rodziny

i Służbę Zdrowia

- 3.) O zdrowie dla Jacka i siły dla jego rodziny
- 4.) O powrót do zdrowia dla ks. Andrzeja Kuliberdy, Marii, Wiesi, Karoliny, Agaty, Krystyny, Karoliny, Emilii, Józefa, Stefana i Ewy
- 5.) O cud uzdrowienia dla siostrzenicy oraz łaskę przebaczenia i żywą wiarę w rodzinie
- 6.) † Franciszka Szewczyka od żony Jadwigi
- 7.) † Marię i Krzysztofa Cukierników, Jadwigę Szostek, Józefa, Lucjana i Janinę Kwiędaczów,
Ludwika i Zygmunta Zachowskich, Reginę Kożuch, Pawła Kempfa
- 8.) † Waldemara Pawelaka (1 r.) od żony, córki i syna z rodzinami
- 9.) † Weronikę (37 r.) i Wincentego Soluchów, Marianę, Stefana, Marię i Włodzimierza Lamików, Katarzynę i Marcina Lamików
- 10.) † Andrzeja Marchwińskiego od cioci Lucyny z rodziną
- 11.) † Stanisława Bogusa od wnuczka Darka
- 12.) † Piotra Szymakowskiego od współpracowników z laboratorium
- 13.) † Eugeniusza Ogłązę od syna Andrzeja z żoną
- 14.) † Czesława Tomczyka od Magdaleny i Adama Oparów
- 15.) O Boże błogosławieństwo, potrzebne łaski, zdrowie i dary Ducha Świętego dla Bronisława z okazji 70. urodzin

Czwartek 20.05

17:00 O Boże błogosławieństwo i owoce pracy dla parafian z ul. Śląskiej

18:00 † Arkadiusza Rybaka od Jadwigi i Romana Gromków oraz Ewy i Pawła Hankusów

Piątek 21.05

17:00 † Władysława Kłaka od Klubu Sportowego Olimpia Truskolasy

18:00 O zdrowie i Boże błogosławieństwo dla Marii Tubek

18:40 **Adoracja Najświętszego Sakramentu w ciszy** (do 21:30)

20:00 **Adoracja prowadzona** (do 21:00)

Sobota 22.05 – Wigilia uroczystości Zesłania Ducha Świętego

9:00 O Boże błogosławieństwo i owoce pracy dla parafian z ul. 3-Maja

18:00 **Wigilijna Msza św. Uroczystości Zesłania Ducha Świętego**

A.) Msza św. ze św. Janem Pawłem II

- 1.) W intencjach wrzuconych do skrzynki oraz zgłoszonych przez telefon i internet
- 2.) Dziękczynna za św. Jana Pawła II
- 3.) † Ks. Grzegorza Ułamka z okazji 22. rocznicy Świećen Kapłańskich
- 4.) O łaskę wiary dla syna Dawida oraz przymnożenie wiary dla córki Leny i Kai oraz rodziców z podziękowaniem za dotychczasową opiekę i powrót do sił dla Doroty
- 5.) O pokój w chorobie i zdrowie dla Jana Pytłasa
- B.)** † Władysławę, Marię, Henryka i Edwarda Gębusiów, Jana i Annę Sosnowskich, Piotra, Stanisławę i Antoninę Gazdów, Barbarę i Dominika Szmelów

Różaniec św. przy relikwiach św. Jana Pawła II

Modlitwa do św. Jana Pawła II

20:00 Adoracja Najświętszego Sakramentu

20:30 Modlitwa uwielbienia

21:00 Modlitwa wstawiennicza

Niedziela 23.05 – Uroczystość Zesłania Ducha Świętego

7:30 † Franciszka Szewczyka od sąsiadów z ul. Śląskiej

8:45 † Kazimierza Lechowskiego od żony Ewy

10:00 † Sabinę (r.) i Emiliana Soluchów

12:00 Za parafian

16:30 Nabożeństwo majowe

17:00 † Marcjanę, Władysława, Józefa, Alfredę i Stanisława Czapników, Annę i Piotra Gładyszów

Msze św. w niedziele i święta wolne od pracy 7:30, 8:45, 10:00, 12:00, 17:00

Msze św. w dni powszednie 7:00 i 17:00 (w niektóre dni, według intencji mszalnych), 9:00 (soboty), 18:00 (od poniedziałku do soboty)

Nowenna do św. Józefa w środy o 18:00

Nabożeństwa I-czwartkowe i I-piątkowe o 18:40; I-sobotnie o 9:40

Krąg biblijny w każdą środę o 19:15 w domu św. Józefa; wstęp wolny

Adoracja Najświętszego Sakramentu piątek, 18:40 - 21:30

Próby chóru parafialnego czwartek, 19:15 – 21:00

Codzienna modlitwa różańcowa

W niedzielę o 6:50; od poniedziałku do piątku 7:30; w sobotę 9:40

Odwiedziny chorych z obrzędem Komunii św. poza Mszą św.

Pierwsze piątki i pierwsze soboty miesiąca oraz na żądanie

Grupy Ministranci – soboty o 11:00; lektorzy – czwartek o 19:00,

Spotkania młodych ze słowem Bożym – środa o 19:20,

Akcja Katolicka – pierwszy poniedziałek miesiąca o 20:00,

Żywy Różaniec – pierwszy wtorek miesiąca, Dzieci Boże – sobota o 11:00,

Diakonia miłosierdzia – pierwszy wtorek miesiąca o 16:30 (kontakt: 609136447),

Diakonia wyzwolenia – drugi poniedziałek miesiąca o 19:00.

Biblioteka parafialna w domu św. Józefa, czynna od 17:00 do 17:45

Księgarnia parafialna w domu św. Józefa, czynna na życzenie

Kancelaria parafialna

Poniedziałek, środa i piątek po wieczornej Mszy św.; pilne sprawy - tel. 504843975

Poradnia Życia Rodzinnego

Siedziba w „Domu św. Józefa”, umawiamy się indywidualnie – tel. 609136447

Kontakt ul. 3-Maja 4, 42-130 Wręczyca Wielka,

parafiawreczyca.pl, tel. 34 3170213, oblubieniec@parafiawreczyca.pl

Konto parafialne

Parafia Katolicka św. Józefa, PKO Bank Polski 66 1020 1664 0000 3802 0331 2881